

Kronieken oktober 2013

Bijeenkomst van de **stuurgroep** op donderdag 3/10. Het tweede deel van de week werd voor Guido gereserveerd omdat het eerste deel voor Wittem geprogrammeerd was. Zo komt het dat veel activiteiten op donderdag geprogrammeerd zijn, wat niet voor iedereen haalbaar is. Daar moet even over worden nagedacht! Verder buigt de stuurgroep zich ook over de organisatie van de vormingsavonden, over de Open-Kooravond en de presentatie van de inleefreis naar Congo. Ook de naamopgave is aan de orde!

Effataviering op 5/10. Caië wenst iedereen van harte welkom en ze wenst veel energie voor de volgende week (wetend dat ze geopereerd moet worden in die week ...)

De eerste zin van het evangelie van vandaag (Lucas 17, 5-10) is louter blijde boodschap. De leerlingen die met hem meetrekken vragen: *“Heer, geef ons meer geloof!”* Het antwoord van Jezus is ‘straf’: hij spreekt over de moerbeiboom. Die boom komt in het Middellandse zeegebied veel voor want ze bleven staan op gronden die gerooïd werden als akker. Het is een speciale boom, wijd open, vogels maken er hun nest in, de boom geeft zurige vruchten die wel niet zo speciaal zijn, de boom bloeit laatst in de lente, doch de vruchten komen er snel aan. Maar de boom is vooral bekend om zijn diepe wortels, hij is dus ook moeilijk te rooien!

Over die boom spreekt Jezus ...

Het is een kort evangelie en het omvat zelfs twee parabels. Is het antwoord van Jezus misschien een *‘rabbinische übertreibung’*? Letterlijk staat er dat een speldenkop van geloof genoeg is om een moerbeiboom naar het midden van de zee te verplaatsen.

We kunnen ons hier afvragen of het niet mogelijk is met de kracht van onze geest dingen te veranderen, een soort superstraal dus: als je iets echt wil en je bidt er voor, dan komt dat in orde? Maar zo simpel is het niet! Hard bidden opdat het drama van Lampedusa zich niet meer zou voordoen: vergeet het! Wat wel verandert als we bidden is onze geest.

De parabel is een teken van de katholieke kerk. Begonnen met twaalf ‘onnozelaars’, die niet overeenkwamen, die wel iets gedaan hebben. Geen wonderen, want dat is geen simpele zaak: ze hebben alleen gebeden. De parabel zegt duidelijk: ‘Schei toch uit met altijd dankbaarheid te verwachten, dat is de katholieke manier van denken!’ Dr. A.A.A. Terruwe, een vrouwelijke psychiater, beschouwt het als bewezen dat telkens dankzeggen niet eens voldoende is, er moet iets teruggedaan worden, of er moet iets speciaals gedaan worden. Maar wij in Effata weten: vrijwilligerswerk moet vrijwilligerswerk blijven, het moet voldoende zijn te doen wat we moesten doen, wat onze plicht is!

Wij hebben gebeden voor de bootvluchtelingen, doden en overlevenden, wij hebben gebeden om geloof en vertrouwen voor mensen zonder uitzicht, wij hebben gebeden voor een overleden jongen, veel te jong gestorven. Om meer geloof, meer vertrouwen dat God bij ons is, om bereidheid onszelf te overwinnen.

In voorbereiding op de avond over de Congoreis (zie 12/10) spreekt Tom over die reis en vooral over Père Charles die methoden zoekt om voedsel te bewaren, en die potjes confituur heeft meegegeven.

Vormingsavond op 10/10 (1/4). De eerste van een reeks van vier, met als basis de BBC documentaire ‘A history of Christianity’ van Diarmaid MacCulloch, waarvan we fragmenten herbekijken en er wat duiding wordt gegeven. De bedoeling is van hierover ook samen te dialogeren. Vandaag gaat het over het eerste deel van DVD 1: het vroege christendom. Twee vragen: Wie is Jezus van Nazareth en wat was zijn relatie tot God? en: Hoe kunnen we de orthodoxe kerk, die trouw aan dezelfde bron een heel eigen liturgie heeft ontwikkeld met een eigen visie op de heilige Geest, begrijpen?

In de inleiding vergelijken we de catechismus uit onze jeugd, waar alles in stond en de huidige catechismus, een dik boek. Het is duidelijk dat twijfel mogelijk is.

Altijd stellen we ons dezelfde vragen: Is er een God? Wie is dat dan? Wat doe ik hier? Wat als dit leven stopt? Je kunt ze ook anders formuleren: Wat doe ik hier in godsnaam? Wat blijft? God bestaat niet! (maar toch geloven in God!) Wat zeg ik toch in die geloofsbelijdenis? Is Jezus echt niet voor ons gestorven? Hoe vinden we een nieuwe ‘brugtaal’? Maar één ding is duidelijk: wij staan voor een wezenlijke verandering, ook van ons wereldbeeld (hoewel we nog altijd zeggen dat de zon opkomt ...) en daar hebben wij een nieuwe geloofstaal voor nodig.

Aan de hand van de film (1ste episode) stellen we ons verdere vragen: Is Jezus van Nazareth verrezen uit de dood en wat betekent dat? (Volgens de catechismus: Hij heeft de derde dag na zijn dood zijn ziel weer verenigd met zijn lichaam. Wat zeg ik daar?)

Eerst moeten we ons dus bewust worden van de vragen! De film leidt ons daarbij: Waarom trekken de christenen naar het oosten? Hoe ontstaat de geloofsbelijdenis op het concilie van Nicaea en wat heeft de keizer daarmee te maken? Welke symbolische taal werd gebruikt over 'Zonen van God'? Wat is de discussie tussen Arius en Nestorius? Wie is Cyrillus en wat betekende het Concilie van Chalcedon?

De volgende vormingsavonden blijven op donderdagavonden.

Koorrepetitie en Open-Kooravond op 11/10. Er zijn heel wat nieuwe gezichten, maar het blijft een 'open' vraag wat zo'n Open-Kooravond opbrengt aan nieuwe stemmen! Inzingen met lied 175 'Simi jadech', liederen 13 en 19 (waarbij het ritme en niet de melodie hoofdzaak is, een lied dat gaat over Jezus en bol staat van wat wij verwachten), lied 4 met dat rare teken Ø dat 'stapmaat' betekent, er moet dus spirit in zitten, we moeten het zingen alsof we trompetjes zijn! Dan oefenen we liederen 59, vierstemmig met op tijd de nodige versieringen, en 41 (waarbij ik vaststel dat die 'Old Irish Blessing' er zonder partituur nog beter uitkomt). Tot slot, met inoefenen van elke stem, het ABC van Mozart.

GEVI-gemeenschapsviering op 12/10. Je ziet dat het GEVI is want er is veel volk, maar ook de voorstelling van de Congoreis zal er wel niet vreemd aan zijn ... Ignace verwelkomt de gemeenschap: er was veel te doen de voorbije week en dus was er veel kans om elkaar te ontmoeten en samen te zijn met elkaar.

Guido is het evangelie van vandaag (Lucas 17, 11-19) een beetje beu. De reden is duidelijk. Lang geleden waren zijn vakanties grotendeels gevuld met jeugdkampen, CM, Chiro, ... en dat gebeurde meer dan eens op zondag. Zo wordt je een reizend volkstheater voor vieringen!

Het voorgestelde thema was veelal: 'dankbaarheid', dankbaar zijn voor het op kamp zijn, voor het spelen met elkaar, voor het in de natuur zijn. De monitoren zochten in het evangelie dat thema en ze kwamen meestal uit bij het evangelie van vandaag over de tien melaatsen, zowat het enige over 'dankbaarheid'. Jezus gaat dat onderwerp uit de weg: hij beweert helemaal niet dat hij anders is dan de anderen! Je kunt mensen niet tot dankbaarheid verplichten: dat komt uit een gans andere bron ...

Maar wat wil Lucas ons nu vertellen, Vooreerst het gaat over tien melaatsen. Waarom 10? Dat is een bijzonder getal, je moet met tien zijn om op sabbat te kunnen vieren in de Tempel. Ze zijn wel met tien, maar er zijn maar negen joden en één Samaritaan. Met minder dan tien joden konden ze God niet eens danken! (Met drie kaarters kun je ook niet kaarten, de vierde man loopt er dikwijls zowat maar bij!)

Wil Lucas ons iets zeggen over dankbaarheid? Neen, want de negen anderen hebben hun 'certificaat' van reiniging, van genezing gekregen. Niemand zegt dat ze daarvoor niet dankbaar zijn, maar het had ook geen zin meer zich in de Tempel te laten zien, want ze waren maar met negen!

Of wil Lucas zeggen dat Jezus de nieuwe tempel is: in de tijd van Lucas was de Tempel van Jeruzalem al verwoest!

Lucas wil Jezus niet voorstellen als de man van grote woorden, wel als de man die zegt: Je moet bidden! Je moet beginnen met dankjewel te zeggen! En dan de rest, je mag gerust zijn dood herdenken! Belangrijk is dat wij oefenen in bidden met dankjewel, bewust zijn van wat we hebben! Kijk naar verleden week: je plicht doen, niet hengelen naar dankbaarheid. Maar dankjewel zeggen is goed om te beginnen met dankbaarheid. God helpt niet bij 'onzin'. God helpt ons niet aan een verandering van realiteit van leven. En dus is wachten tot God de wereld verandert ook onzin en is dat onnuttig.

Heeft het dan wel zin te bidden voor iemand die ziek is, die gestorven is? Heeft het zin kaarsen te branden? Ja, dat heeft zin, want we delen onze zorgen met Maria als we een kaars branden, met God.

Maar verwachten dat God met een vingerknip de wereld verandert, geeft ontgoocheling: ook Jezus heeft niet alle zieken, melaatsen genezen! Wel helpt hij ons in staat te zijn om anderen te helpen, hij wijst ons er op dat wij van elkaar moeten houden, hij helpt ons dat te dragen wat op onze weg komt. Wij moeten niet aan hem denken, wij moeten van hem houden!

Wij hebben gebeden om kracht te vinden in de woorden van vandaag en wij hebben God gedankt voor de missionarissen die Congo hebben helpen opbouwen en voor de jonge confraters in de Bakongo. Wij hebben gedankt voor de zorg die mensen opnemen, voor het delen van 30 jaar lief en leed, voor de betere gezondheid van Fons, voor een vriend dat hij snel beter wordt én voor de kleine, pasgeboren Elias, kleinzoon van een fiere grootvader.

Volgende week is er de Naamopgave, dan zoeken we vier peters of meters. Walter VW heeft wat reclame gemaakt voor het vernieuwde Gerardus tijdschrift, dat bijna niets kost!

Om 20u00 stelt de groep die in juli **op inleefreis naar Congo** ging met zang, beeld, klank en woord de reis voor. Voornaamste sprekers zijn Tom, Bart en Nancy. Voor de gelegenheid hebben ze allemaal een speciaal hemd, dat in Congo gemaakt is, aan. Pater Gaston glundert, zijn hart ligt nog altijd bij zijn collega's in 'de Bakongo'.

Leesclub op 17/10: wij hebben het boek gelezen van Jean-Jacques Suurmond: 'Bestaat u?'. In feite gaat het om heel wat columns, van een sterk belezen man, die verschenen zijn in de jaren 2010-2012 en enkele langere lezingen. Het boek leest dus heel vlot, maar de bedoeling is steeds door aandacht en stilte bij de diepere laag van de ziel te komen, daar waar God zich beweegt. Blijkbaar is de auteur zijn 'charismatische' periode voorbij, maar hij blijft gelukkig met twee voeten op de grond staan. Zijn gesprekken met zijn 'hangende vriend', het kruisbeeld op de hoek van de weg, helpen ons daarbij. Wat bij mij is blijven nazinderen: 'geloven moet je oefenen!' Het door meester Eckhart binnenstebuiten gekeerde verhaal van de keukenprinses Marta en haar devote zuster Maria (Lucas 10, 38-42) en hier opnieuw gebruikt, is meesterlijk, en dient als afsluiter van het boek.

De volgende leesclub is op 9 januari 2014 en we lezen het boek 'Paus Franciscus, Leven en denken van Jorge Bergoglio' van Francesca Ambrogetti en Sergio Rubin.

Effataviering op 19/10. Ludwin verwelkomt de gemeenschap, op zijn manier, met een weekoverzicht en verwijzing naar het regenweer en de vele files!

De evangelist Lucas heeft Jezus nooit persoonlijk gekend, net als Paulus. Theoloog, hoogleraar en dominicaan E. Schillebeeckx sprak van 5 evangelies, de vier die in het Nieuw Testament zijn opgenomen en het vijfde, dat van de christenen die met elkaar omgingen. Ook Lucas heeft dat zo beleefd, zie de Handelingen ... waar verhalen te vinden zijn over 'delen met elkaar', 'eendrachtig zijn in gebed', 'samenkomen om brood te breken en te delen'. Lucas heeft door de christenen een gemeenschap leren kennen. Hij heeft ook gezien dat de Geest daar werkte, hij spreekt daar veel over; hij vond het wel een rare Geest, die vliegt waar Hij wil, niet waar jij hem wil hebben!

Lucas stelt Jezus voor als iemand die bidt, vervuld van de geest, net zoals Johannes de Doper. In zijn verhaal speelt de Geest een grote rol en Jezus trekt zich veel terug om te bidden.

Het evangelie (Lucas 18, 1-8a) is speciaal, omdat Jezus een verhaal uit zijn eigen tijd als voorbeeld neemt. Toen was een rechter iemand die in naam van God recht sprak (bij ons bleef daar het kruisbeeld in de rechtzaal van over!). Het gaat hier om een weduwe: die hebben geen geld, geen recht, zelfs geen naam! Maar ze wil wel een uitspraak in haar naam! Waarom helpt die rechter haar? Om een tweede blauw oog te vermijden? Want de weduwe weet van aanpakken en ze wil gerechtigheid!

Het evangelie spoort ons hier aan om voortdurend te bidden: bidden is nodig om te leven! Want als je niet meer bidt, ademt je ziel niet meer ... Bidden is zo belangrijk als ademen, maar je kunt het overal doen, want altijd en overal is God bereid om met ons te delen wat ons bezighoudt. Maar bidden verandert de wereld niet, zelfs als wij bidden als zot. Zoals Dr. A. Schweitzer zei: bidden verandert alleen degene die bidt. We moeten dus blijven bidden en de moed niet opgeven. Want God luistert en deelt met ons, onze zorg, ons geluk, wat ons bezighoudt, en daarom zegt Lucas: je moet zonder ophouden bidden! Anders ga je kapot en vind je een onrechtvaardige rechter die maar optreedt als je hem iets toeschuift of een eerste blauw oog slaat. God helpt maar om zoveel van mensen te houden als Hij van mij houdt! Begrepen?

Wij hebben zingend gebeden voor een broer en schoonzus die medisch moeilijke tijden ingaan, voor de vier jonge mensen die vandaag hun naam opgeven. Wij hebben gebeden voor Eric Gruloos in Guatemala die vandaag een warme groet overbrengt aan onze Effatagemeenschap. Voor alle mensen die zich uit wanhoop tot God biddend richten, voor het verzet tegen armoede en om solidariteit om armen kansen te geven, om vertrouwen in Hem.

Lucas schreef zijn evangelie omdat hij intuïtief voelde zo meer van Jezus te leren kennen. Vandaag staan er hier vier jonge mensen die ook meer van Jezus en deze gemeenschap willen

weten. Ze komen naar voor en geven hun naam op: Simon, Nora, Veere en Jana. De gemeenschap geeft hen een peter of meter: Voor Simon (gene simpele, ze hebben hem Petrus, de steenrots genoemd) is dat Mia, voor Nora is dat Herlinde (fijn dat een moeder dit geschenk verder geeft!), Veere (vrede en bescherming) krijgt Odette als meter en voor Jana is dat Bart. Hopelijk vinden ze een huis en een thuis in deze gemeenschap!

Om 20u00 geeft Chris Van Laere wat meer **informatie over de meditatiegroep**.

Het **Effatakoor** repeteert weer op 25/10. Inzingen met lied 100 (Zo lief als God) Maar ik zing niet mee want ik heb geen stem en heb zwijgplicht van de dokter. Ik denk maar aan Paulus (Romeinen 10,17) die zei: "*Fides ex auditu!*" Dan herhaalt het koor lied 98 (te beginnen met de eerste regel als éénstemmige zang, om de mensen toe te laten mee te zingen, daarna zingt men vierstemmig. Ook 59 wordt herhaald en de acclamatie 87 wordt, nu vierstemmig, ingeoeffend. Het is wel zo dat een dissonant daarom niet 'vals' is! Lied 120 'Gedenk ons hier bijeen' als zegengebed wordt vierstemmig herhaald en we sluiten af met lied 41 'The Old Irish Blessing'!

Effataviering op 26/10 als slot van de maand. Wij komen heel wat te laat door een familiebijeenkomst in Brugge, en Bernadette heeft wat notities gemaakt. Hier zijn ze:

'Het evangelie is van Lucas (18, 9-14a) en het is zeer gekend. Het gaat over een Farizeeër en een tollenaar (let wel: niet dé Farizeeër en dé tollenaar!). Normaal heeft Jezus het niet zo voor de farizeeërs, maar deze tracht zijn plicht zo goed mogelijk te doen door een tiende van zijn inkomen aan de tempel af te staan, door tweemaal per week te vasten daar waar slechts tweemaal per jaar verplicht is en door te bidden in de tempel.

De Farizeeër staat vooraan in de tempel, de tollenaar achteraan. Tollenaars zijn niet zo geliefd, het zijn mensen om er schrik van te hebben.

In dit verhaal krijgen we de indruk dat de tollenaar de 'goede' is, maar het verhaal is niet zo eenvoudig! Maar wat bezielt Jezus om de Farizeeër te veroordelen?

Zoals iedere mens heeft de Farizeeër behoefte aan bevestiging, maar Jezus zegt dat het daar niet om gaat: de Farizeeër maakt een grote fout door op de ander neer te zien. Maar we hoeven God niet om te kopen: echte bevestiging krijg je gratis, die kan je niet organiseren!

De tollenaar heeft dat begrepen als hij zegt: "*Wees mij, zondaar, genadig!*" Hij gaat gerechtvaardigd naar huis, want hij stond met open handen voor God.

Er is nog iets belangrijk: de twee mannen gaan naar de tempel en niet naar de voetbal. Het verschil is dat in de tempel, in de kerk, iedereen gelijk is: er zijn geen groten of kleinen, geen armen of rijken. Je mag voor God staan met open handen, zoals je bent. Ook de paus zegt dat: we zijn voor God allemaal gelijk! Maar we zijn dat maar als we willen ontvangen met open handen, zoals de tollenaar. Slechts dan komen we dicht bij het Rijk Gods als we zeggen: '*Wees mij, zondaar, genadig*'

Wij hebben gedankt en gebeden voor wie hier vele jaren kwam en nu verplicht is te verhuizen.'

Deze warme oktobermaand eindigt stormachtig en we waaien zo de maand november in. In mijn tuin bloeien nog wat late oktoberrozen! En er zijn herfstbladeren in overvloed ...

Wouter, maandag 28 oktober 2013